

Arrest

nr. 149 374 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn en die bij het indienen van het verzoekschrift handelde in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van X – thans wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X – en X – thans meerderjarig en handelend in eigen naam – op 31 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. LEYSEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 november 2007 en 13 mei 2009 diende de eerste verzoekende partij in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van de tweede en derde verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

1.2. Op 28 juni 2012 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.11.2007 en 13.05.2009 werd ingediend door:

[...]

In toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Mevrouw wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 07.10.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Op datum van 29.05.2006 startte mevrouw een tweede asielprocedure op. Op datum van 04.08.2006 werd de asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen niet ontvankelijk bevonden. Opnieuw gaf mevrouw geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten, en wachtte tot 29.10.2010 om een derde keer een asielprocedure op de starten. De Dienst Vreemdelingenzaken besliste om deze asielaanvraag niet inoverweging te nemen op datum 08.12.2010. Daarbij werd opnieuw een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten waaraan geen gevolg werd gegeven. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

Mevrouw meent dat er geen andere, humanitaire redenen bestaan om haar een verblijfsmachtiging in België tot te kennen. Mevrouw verwijst naar het ononderbroken verblijf België, eerder ingediende regularisatieaanvragen om gemachtigd te worden in België te verblijven, haar werkverleden (mevrouw heeft geen enkele keren kortstondig gewerkt als verkoopster) en werkbereidheid, het sedert minstens 1 september 2007 schoolgaan van de kinderen (onder meer schoolrapporten worden in dat verband voorgelegd), de lovende getuigenissen van kennissen, het feit dat [T.], haar jongste kind, in België is geboren is, dat de kinderen veel Belgische vriendjes en vriendinnetjes hebben, dat het gezin Nederlands spreekt en dat ze een Nederlandstalig sociaal leven gewoon zijn, de duurzame lokale verankering dat de eerste asielaanvraag langer dan één jaar duurde en dat ze met haar gezin al langer dan 5 jaar in België verblijft, punt 2.8A van de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de aanwezigheid van een prangende humanitaire situatie voor haar en haar gezin. De feiten van openbare orde zijn volgens haar gerelateerd aan de precaire verblijfssituatie en het gebrek aan toekomstperspectief. Gezien de vaststelling dat de precaire verblijfssituatie een gevolg is van de keuze om geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, kunnen we stellen dat de verantwoordelijkheid daarvan bij betrokkene zelf ligt met alle nadelige gevolgen vandien voor de kinderen. Zoals reeds aangehaald werd hen enkel een verblijf toegestaan in het kader van een asielprocedure. De scholing van de kinderen vond plaats in precair verblijf. Hun opleiding in België was mogelijk slechts een tijdelijke oplossing om de ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Door zich te nestelen in illegaal verblijf worden de belangen van de kinderen geschaad. Het feit dat het jongste kind in België geboren vormt geen grand voor een verblijfsmachtiging in België. De elementen die worden aangebracht wat betreft de Nederlandse taal en het werkverleden van mevrouw zijn op zich bewonderenswaardig maar rechtvaardigen geen machtiging om in België te verblijven. Mevrouw werd bovendien veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar waarvan 2 jaar met probatie-uitstel gedurende 5 jaar. Mevrouw stichtte op 10.09.2010 brand in woningen die aan het OCMW toebehoren terwijl zich op dat moment mensen in de gebouwen bevonden.

Op 25.11.2010 stak mevrouw een matras in een doorgangscel in brand. Op 17.02.2011 pleegde zij smaad tegen een magistraat. Mevrouw kon ernstige schade berokkend hebben aan derden. Op 27.07.2011 werd mevrouw voorwaardelijk vrijgelaten. Maar zij wordt op 02.02.2012 opnieuw aangehouden voor diefstal met geweld of bedreiging en wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden. Mevrouw werd vrijgesteld op 16.05.2012. Mevrouw heeft het leven van mensen in gevaar gebracht en vormt een actueel gevaar voor de veiligheid van andere burgers. Mede om die reden geniet zij geen gunst van een verblijfsmachtiging in België.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept mevrouw zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

1.3. Op 28 juni 2012 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die betekend wordt onder de vorm van een bijlage 13.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid en de rechtspleging

2.1. Het beroep is onontvankelijk voor zover het ingediend werd tegen de tweede bestreden beslissing, die ondertussen reeds uitgevoerd werd door de eerste verzoekende partij. Het hele betoog ter ondersteuning van de twee middelen is duidelijk gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Er is dan ook geen reden meer om uitspraak te doen over de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, dit om een andere reden.

2.2. De eerste verzoekende partij werd blijkens informatie van de verwerende partij gerepatrieerd op 23 januari 2013. Gelet op het gegeven dat de procedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet er op is gericht een vreemdeling die zich in België bevindt te machtigen tot een verblijf in het Rijk en eerste verzoekende partij niet langer in België verblijft, kan de vernietiging van de eerste bestreden beslissing die zij in eigen naam nastreeft haar geen nut opleveren, te meer daar zij blijkens het administratief dossier onderhevig is aan een inreisverbod voor 3 jaar, haar opgelegd door een beslissing van 4 oktober 2012 waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd gegeven. Deze beslissing werd, hoewel betekend op 5 oktober 2012, niet aangevochten en is derhalve definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Zolang dit inreisverbod niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet kan de verwerende partij niets anders dan vast te stellen dat het eerste verzoekende partij voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), quod non, en haar aldus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend. De Raad ziet dan ook niet in welk voordeel een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan opleveren voor eerste verzoekende partij indien ze zoals ze ter terechtzitting verklaart, een aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland zal indienen overeenkomstig het gestelde in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Zij kan ook geen verblijfsmachtiging in het buitenland verkrijgen zolang het inreisverbod niet werd opgeheven of opgeschort. Zij stelt ter terechtzitting voorts tevergeefs dat een dergelijke aanvraag dient te worden beschouwd als een vraag tot impliciete intrekking van het inreisverbod waaraan ze onderhevig is. Ten eerste toont ze niet aan dat een dergelijke aanvraag daadwerkelijk werd ingediend, ten tweede dient een dergelijke aanvraag expliciet te worden ingediend en ten derde herhaalt de Raad dat dat het verzoekster voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven of ernaar toe te gaan, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod

(cf. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet). Waar eerste verzoekende partij ten slotte nog ter terechtzitting wijst op haar band met België en de aanwezigheid van haar kinderen hier, dient de Raad op te merken dat zij dit kan aanhalen ter ondersteuning van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod.

2.3. De derde verzoekende partij is in de loop van de procedure, meer bepaald na het indienen van het beroep en voor de terechtzitting, meerderjarig geworden. Vanaf dat moment verliest haar moeder, zijnde eerste verzoekende partij, haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger en wordt de derde verzoekende partij geacht het proces in eigen naam verder te zetten.

2.4. Blijkens aanvullende informatie van de verwerende partij werd de tweede verzoekende partij als niet begeleide minderjarige vreemdeling in toepassing van artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet op 20 april 2015 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Dit houdt in dat de tweede verzoekende partij niet meer wettelijk kan vertegenwoordigd worden door eerste verzoekende partij. Immers is een niet begeleide minderjarige vreemdeling conform het gestelde in artikel 61/14, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een vreemdeling die niet begeleid wordt door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. De tweede verzoekende partij kan dan ook niet meer wettelijk vertegenwoordigd worden door de eerste verzoekende partij en wordt geacht vertegenwoordigd te zijn door de voogd. Ter terechtzitting stelt de raadvrouw op dit punt niet meer dan dat ze opdracht heeft alle partijen te vertegenwoordigen. De Raad kan voorts niet ingaan op de vraag van de tweede verzoekende partij ter terechtzitting om gelet op het verstrekte attest van immatriculatie het bevel om het grondgebied te verlaten in zijn geheel uit het rechtsverkeer te halen. Immers kan zij gelet op het nieuwe statuut dat zij heeft als niet begeleide minderjarige vreemdeling niet langer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten dat uitgereikt werd aan haar moeder, zodat zij geen belang heeft bij de nietigverklaring ervan. Indien de verwerende partij alsnog een verwijderingsmaatregel wenst te treffen zal het conform het gestelde in artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet om een bevel tot terugbrenging handelen, afgegeven aan de voogd. Voorts worden op dit bevel om het grondgebied te verlaten ook de eerste en derde verzoekende partij vermeld, wordt de rechtsgeldigheid ervan door hen niet betwist en heeft eerste verzoekende partij er reeds gevolg aan gegeven.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het ingediend werd door de derde verzoekende partij en door de tweede verzoekende partij, heden vertegenwoordigd door haar voogd.

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, werpen verzoekende partijen de schending op van het motiveringsbeginsel.

Zij betogen als volgt:

“Aangezien de op de schouders van verweerster rustende beginselen van behoorlijk bestuur onder meer vereisten dat de door het bestuur ingeroepen motieven pertinent zijn en de beslissing moeten verantwoorden (M, BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in I. OPDEBEECK (ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Deurne, Kluwer Rechtswetenschappen België, 1993, (p. 87) nr. 40, p. 113.)-

Dat de motieven zoals verwoordt in de bestreden beslissing dd, 28.06.2012 echter niet pertinent zijn en de beslissing niet verantwoorden.

Dat vooreerst het door verzoekster ter regularisatie van haar verblijf ingeroepen pertinente argument van een duurzame lokale en ononderbroken verankering sedert gedurende minstens 2002, te weten 10 jaar (!), door het bestuur eenvoudigweg wordt afgewezen met de frase dat ' uit een illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput met het oog op regularisatie'.

Dat zulks evident geen afdoende motivering ter weerlegging van deze argumentatie betreft.

Dat een verzoek tot regularisatie uiteraard per definitie steeds een regularisatie van een illegaal verblijf beoogt.

Dat indien verzoekster reeds over een legaal verblijf in ons Rijk zou beschikken, zij haar toevlucht niet zou moeten nemen tot een verzoek conform artikel 9 VW.

Dat het argument van 'de duurzame lokale verankering' steeds gestoffeerd wordt door een zekere periode van illegaal verblijf in ons Rijk.

Dat de motivering van verweerster dan ook berust op een foute premisse.

Dat verweerster zich in de bestreden beslissing bovendien geen enkele moeite getroost om een proportionele afweging te maken tussen enerzijds de toch wei bijzonder lange gecumuleerde duurzame

*verankering van verzoekster en haar minderjarige kinderen en anderzijds het voordeel dat het bestuur gebeurlijk zou hebben bij een weigering van hun verblijfsmachtiging,
Dat dit alles een schending van het motiveringsbeginsel uitmaakt.
Dat verweerster in de bestreden beslissing dd. 28.06.2012 verder verzaakt een motivering te ontwikkelen omtrent de afwijzing van de door verzoekster voorgelegde lovende getuigenissen van kennissen, het feit dat verzoekster in haar verzoekschriften uitvoerig heeft beargumenteerd dat de kinderen vee) Belgische vriendjes en vriendinnetjes hebben en dat er zich in hoofde van het gezin eveneens een prangende humanitaire situatie bestaat.
Dat dit nochtans pertinente elementen in de beoordeling van het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging zijn.
Dat verzoekster bij een afwijzing van het door haar ingediende verzoek strekkende tot regularisatie van haar verblijf op bevredigende wijze door het bestuur dient te worden ingelicht waarom de door haar aangereikte argumenten als ongegrond worden afgewezen.
Dat dit In hoofde van verweerster de verplichting met zich meebrengt steeds in concreto te motiveren waarom een door de rechtsonderhorige aangedragen element van integratie als ongegrond wordt afgewezen.
Dat verzoekster enkel kan vaststellen dat verweerster heeft nagelaten te motiveren waarom de hoger geciteerde elementen in haar concreet geval niet hebben geleid tot het bekomen van een verblijfsmachtiging.
Dat ook dit een schending van het motiveringsbeginsel uitmaakt.
Dat eveneens dient te worden onderstreept dat verweerster zich ter weerlegging van de door verzoekster aangehaalde argumenten aangaande de scholing van haar kinderen, het feit dat haar zoon in België is geboren, het gezin de Nederlandse taal machtig is en zij daarenboven reeds heeft gewerkt in ons Rijk, beperkt tot de vaststelling dat 'deze elementen geen gronden tot machtiging van een verblijf zouden uitmaken'.
Dat een dergelijke summiere motivatie een loutere stijlformulering is en geenszins een afdoende motivering uitmaakt in het licht van de dwingende voorschriften van het motiveringsbeginsel.
Dat tenslotte dient te worden opgemerkt dat verweerster in de bestreden beslissing dd. 28.06.2012 evenmin overgaat tot een afweging van de ernst van de door verzoekster gepleegde (strafrechtelijke) feiten met de in het dossier voorhanden zijnde pertinente elementen inzake integratie, scholing en regularisatie van haar en haar minderjarige kinderen.
Dat verweerster dan ook heeft nagelaten een proportionele afweging te maken tussen het nadeel dat verzoekster en haar minderjarige kinderen ontegensprekelijk zullen lijden door de weigering tot regularisatie van hun verblijf en het zagezegde voordeel dat de Belgische staat hierbij heeft (Raad Vreemdelingenbetwistingen, nr. 23.208, 19 februari 2009, T. Vreemd 2009, afl. 3, 222.).
Dat uit het voorgaande duidelijk volgt dat de bestreden beslissing dd. 28.06.2012 de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur schendt”.*

3.2. Gelet op het feit dat de verzoekende partijen de motivering van de eerste bestreden beslissing niet afdoende achten, bekijkt de Raad de opgeworpen schending van de motiveringsplicht vanuit het standpunt van de formele motiveringsplicht.

De formele motiveringsplicht houdt in dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn.

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.3. Verzoekende partijen kunnen niet dienstig opwerpen dat de eerste bestreden beslissing enkel zou stellen dat uit een illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput met het oog op regularisatie. De eerste bestreden beslissing somt ook duidelijk een aantal feiten op waarvoor eerste verzoekende partij veroordeeld werd en besluit daaruit "Mede om die reden geniet zij geen gunst van een verblijfsmachtiging in België." Dit vormt wel degelijk een afdoende motivering, omdat de verwerende partij

verduidelijkt dat deze omstandigheden, naast de eigen keuze voor een precare verblijfssituatie, er mee toe hebben geleid dat geen verblijfsmachtiging kan worden toegekend.

3.4. De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist dat wordt gemotiveerd aangaande de argumenten die verzoekende partijen aanhalen om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk en het houdt niet in dat de verwerende partij *“een proportionele afweging [moet] maken tussen het nadeel dat verzoekster en haar minderjarige kinderen ontegensprekelijk zullen lijden door de weigering tot regularisatie van hun verblijf en het zogezegde voordeel dat de Belgische staat hierbij heeft.”*

3.5. Verzoekende partijen werpen voorts op, *“Dat verweerster in de bestreden beslissing dd. 28.06.2012 verder verzaakt een motivering te ontwikkelen omtrent de afwijzing van de door verzoekster voorgelegde lovende getuigenissen van kennissen, het feit dat verzoekster in haar verzoekschriften uitvoerig heeft beargumenteerd dat de kinderen veel Belgische vriendjes en vriendinnetjes hebben en dat er zich in hoofde van het gezin eveneens een prangende humanitaire situatie bestaat.”*

Verzoekende partijen kunnen echter niet gevolgd worden in hun betoog, aangezien op dit vlak afdoende gemotiveerd wordt door te verwijzen naar de eigen keuze voor een precare verblijfssituatie met alle gevolgen die eraan verbonden zijn, naar de feiten waarvoor eerste verzoekende partij veroordeeld werd en naar het feit dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vernietigd werd door de Raad van State en derhalve de erin opgenomen criteria – waaronder het criterium van een prangende humanitaire situatie – niet meer van toepassing zijn.

3.6. Voorts werpen verzoekende partijen op, *“Dat eveneens dient te worden onderstreept dat verweerster zich ter weerlegging van de door verzoekster aangehaalde argumenten aangaande de scholing van haar kinderen, het feit dat haar zoon in België is geboren, het gezin de Nederlandse taal machtig is en zij daarenboven reeds heeft gewerkt in ons Rijk, beperkt tot de vaststelling dat 'deze elementen geen gronden tot machtiging van een verblijf zouden uitmaken'.”*

Ook hier kunnen verzoekende partijen niet gevolgd worden in hun betoog, aangezien in de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen, *“Gezien de vaststelling dat de precare verblijfssituatie een gevolg is van de keuze om geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, kunnen we stellen dat de verantwoordelijkheid daarvan bij betrokkene zelf ligt met alle nadelige gevolgen vândien voor de kinderen. Zoals reeds aangehaald werd hen enkel een verblijf toegestaan in het kader van een asielprocedure. De scholing van de kinderen vond plaats in precair verblijf. Hun opleiding in België was mogelijk slechts een tijdelijke oplossing om de ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Door zich te nestelen in illegaal verblijf worden de belangen van de kinderen geschaad. Het feit dat het jongste kind in België geboren vormt geen grand voor een verblijfsmachtiging in België. De elementen die worden aangebracht wat betreft de Nederlandse taal en het werkverleden van mevrouw zijn op zich bewonderenswaardig maar rechtvaardigen geen machtiging om in België te verblijven.”* Deze passages dienen bovendien samen gelezen te worden met de feiten waarvoor eerste verzoekende partij werd veroordeeld en die er mee toe hebben geleid dat geen verblijfsmachtiging kan worden toegekend.

3.7. Ten slotte betogen de verzoekende partijen, *“Dat tenslotte dient te worden opgemerkt dat verweerster in de bestreden beslissing dd. 28.06.2012 evenmin overgaat tot een afweging van de ernst van de door verzoekster gepleegde (strafrechtelijke) feiten met de in het dossier voorhanden zijnde pertinente elementen inzake integratie, scholing en regularisatie van haar en haar minderjarige kinderen. Dat verweerster dan ook heeft nagelaten een proportionele afweging te maken tussen het nadeel dat verzoekster en haar minderjarige kinderen ontegensprekelijk zullen lijden door de weigering tot regularisatie van hun verblijf en het zogezegde voordeel dat de Belgische staat hierbij heeft.”*

3.8. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gaat gepaard met een grote discretionaire bevoegdheid voor de verwerende partij. Zij dient wel op grond van de formele motiveringsplicht te motiveren waarom de aangehaalde argumenten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een verblijfsmachtiging. Ze heeft zich te dezen van haar taak gekweten. Het blijkt duidelijk dat de verwerende partij geen verblijfsmachtiging wenst toe te kennen omwille van de eigen keuze voor een precare verblijfssituatie, de feiten waarvoor eerste verzoekende partij werd veroordeeld en het feit dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vernietigd werd door de Raad van State. Hiermee werd voldaan aan de

formele motiveringsplicht. Dit vereist niet dat de verwerende partij "overgaat tot een afweging van de ernst van de door verzoekster gepleegde (strafrechtelijke) feiten met de in het dossier voorhanden zijnde pertinente elementen inzake integratie, scholing en regularisatie van haar en haar minderjarige kinderen" of "een proportionele afweging [dient] te maken tussen het nadeel dat verzoekster en haar minderjarige kinderen ontegensprekelijk zullen lijden door de weigering tot regularisatie van hun verblijf en het zogezegde voordeel dat de Belgische staat hierbij heeft."

Het eerste middel is niet gegrond.

3.9. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, werpen verzoekende partijen de schending op van het vertrouwensbeginsel.

Verzoekers betogen als volgt:

"Aangezien het bestuur in haar beslissing dd. 28.06.2012 stelt dat verzoekster zich ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen beroepen op de Instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980, quod non.

Dat met betrekking tot de toepasselijkheid van de door verzoekster conform de instructie van DVZ dd. 19.07.2009 ingeroepen criteria immers dient te worden opgemerkt dat, alhoewel deze instructie op datum van 9 december 2009 bij arrest nr. 198.769 van de Raad van State werd vernietigd, de bevoegde staatssecretaris M. Wathelet en DVZ verzekerd hebben dat de criteria van de instructie ten gronde blijven gelden en dus nog steeds kunnen worden toegepast.

Dat de staatssecretaris namelijk heeft verklaard dat hij zijn discretionaire bevoegdheid zou laten leiden door het geheel van beginselen die hem doen besluiten dat bepaalde personen verblijf verdienen op grond van lange procedures, humanitaire situaties of een lokale verankering; aldus zal er rechtszekerheid bestaan (Kamer 17 december 2009, 2009-10, CRIV 52 PLEN 130,16.).

Dat de staatssecretaris hiermee duidelijk heeft laten verstaan dat hij de beginselen van de instructie van 19.07.2009 zal blijven toepassen.

Dat verweerster in een bericht van 11 december 2009 op haar website uitdrukkelijk heeft meegedeeld dat ze loyaal de richtlijnen van de bevoegde staatssecretaris zou volgen.

Dat in deze context op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en het kabinet van staatssecretaris De Block het volgende werd gepubliceerd :

" Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzake de motivering gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9 bis Vreemdelingenwet), In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198É769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr.215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als de directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekendgemaakt. "

Dat er tot op heden geen andere/nieuwe criteria of richtlijnen zijn bekendgemaakt.

Dat integendeel het Kabinet van Staatssecretaris De Block en de directie van DVZ formeel bevestigd hebben dat de instructie van 19.07.2009 nog steeds kan worden toegepast.

Dat het bestuur door haar mededelingen dienaangaande dan ook ontegensprekelijk een legitiem vertrouwen in de toepasselijkheid van en de beroepbaarheid op de kwestieuze instructie in het leven heeft geroepen.

Dat in de gegeven omstandigheden door verweerster een rechtmatig vertrouwen is gewekt dat diegene die voldoet aan de criteria van de instructie van 19.07.2009 er nog steeds op mag vertrouwen dat de in deze instructie uiteengezette criteria onverkort kunnen worden ingeroepen en dit tot op het ogenblik dat de regering een ander beleid meedeelt.

Dat het op de schouders van verweerster rustende vertrouwensbeginsel inhoudt dat de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (Zie o.m. Cass. 6 november 2000, A.P.T, 2000, p. 236, concl. J. LECLERCQ en Cass 27 maart 1992, R.W. 1991-1992, p. 1466.).

Dat het in de bestreden beslissing dd. 28.06.2012 verdedigde standpunt dat rechtsonderhorigen zich sedert het arrest van de Raad van State van 09.12.2009 niet meer zouden kunnen beroepen op de criteria van de instructie dd. 19.07.2009 dan ook een flagrante schending van het op de schouders van het bestuur rustende vertrouwensbeginsel uitmaakt".

3.10. Zoals de eerste bestreden beslissing terecht stelt, werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State, bij arrest van 11 december 2009. Verwerende partij vermag deze instructie derhalve niet toe passen en verzoekende partijen kunnen er zich derhalve niet dienstig op beroepen,

ondanks publieke verklaringen van beleidsverantwoordelijken dat de instructie alsnog toegepast wordt. Verwerende partij kan geen beleidslijnen toepassen die ertoe strekken bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toe te voegen of vrijstelling te verlenen van de in dit wetsartikel opgenomen verplichting om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het land van herkomst wordt ingediend.

Het vertrouwensbeginsel brengt niet met zich mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, namelijk door op basis van de instructie van 19 juli 2009 aanvragen tot verblijfsmachtiging af te handelen, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk erop na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA